

Literární soutěž ArtBotič a Klíč ke štěstí

Humorné příběhy slastí života se nevzdávajícího vozíčkáře

ArtBotič

Řepští senioři z našeho **Klubu seniorů Řepy (KSŘ)** dokázali opět svoji všestrannost. Tři členové klubu se zúčastnili **3. ročníku literární soutěže**

ArtBotič v próze a v poezii. Soutěž byla mezinárodní, tedy pro české i slovenské seniory. Letošní téma znělo: „Klíč ke štěstí“. Slavnostní vyhlášení výsledků proběhlo 12. května v nádherném a důstojném Emauzském klášteře v Praze 2.

V poezii získala druhé místo paní **Jana Tesařová**, v próze byl taktéž druhý předseda **Josef Procházka**. Zvláštní uznání poroty ArtBotiče získala naše kronikářka, paní **Marie Novotná**.

Práce všech tří seniorů budou dostupné k přečtení na webu KSŘ na <http://kss-repy.sensen.cz>.

Svou povídku vám nabízím rovnou, protože na „**klíč ke štěstí**“ nesmí nikdo dlouho čekat...

Klíč ke štěstí

Po velmi těžkém úraze na kole v roce 1999, kdy jsem trvale skončil na ortopedickém vozíku, mě ani v tom nejbujnějším snu nenapadlo, že po patnácti letech živoření najdu vůbec nějaký ten svůj alespoň malinký klíček ke štěstí...

Tím mým nejnovějším a nejlepším klíčkem ke štěstí je vynikající parta řepských senierek a seniorů. Oni mě, vozíčkáře ochrnutého od prsou dolů, mezi sebe vzali, založili jsme Klub řepských seniorů – klub přátel aktivního pohybu a zdravého rozumu. Navíc mě zvolili za svého předsedu. Já s nimi nejen úspěšně hraji, soutěžím, ale také hlavně organizuji seniorské soutěže v bowlingu, v pétanque a v atletických disciplínách. Spolu se účastníme a závodíme na sportovních soutěžích pořádaných v rámci města Prahy. Mám prostě více času, chuti a hlavně hodně zkušeností z mládí na organizaci těchto soutěží než ostatní senioři, sportem v životě moc nepolíbení.

Dříve jsem zvládl dvacet let organizovat s členy Sokola Dolní Zálezly závody běžců, kde startovalo během nedělního dopoledne i čtyři sta běžců ve věku od dvou let až po osmdesátileté veterány ve dvaceti kategoriích. Sám jsem uběhl šestkrát maratonský běh, Mezinárodní maratón mieru v Košicích patřil k vrcholům mé sportovní kariéry.

Zvládnout seniorské závody a turnaje

jen s několika desítkami účastníků je proti tomu přeci jen hračka. Také je pěkné vidět rozzářené oči spokojených seniorů, stejně jako to vidáváme u dětí, když jsou nadšené. Je třeba podotknout, že někteří senioři ještě často několik hodin denně pracují v různých zaměstnáních. Mnohé babičky hlídají nejen vnoučata, ale také pomáhají mladým movitějším rodinám. Drtivá většina těch dříve narozených a soutěživých lidiček si i přesto udělá čas na naše sportovní a přátelská zápolení.

Jsem moc rád, že se mezi nimi se svou životní bojovností a věčným optimismem neztratím. Navíc mnohé svými špičkovými výkony nejen porazím, ale také jim i přátelsky poradím, jak se mohou i oni ve svém věku ještě zlepšit. Nebojím se je i upozornit na to, co dělají očividně špatně. Většinou mé životní rady poslechnou a zlepší se.

To se potom často stává, že za mnou někdo z našeho klubu přijde po zápase z vedlejšího hřiště, kde se hrál pétanque, a řekne mi: „Pepo, kdybys viděl, jak mi po tvé radě ty ‚done‘ (hody vysokým obloukem) šly, tak bys mě určitě pochválil!“

Mám konečně zase velkou radost z toho, že opět mohu dělat to, co jsem dělal po celý svůj život – sportovat s příjemnými lidmi, stejné krevní skupiny, jako jsem já. To nadšení při turnajích v bowlingu by nám mohli závidět i mladí.

Naše rekordy v bowlingu samozřejmě

sleduji a zaznamenávám. Máme v klubu už 14 seniorů, kteří překonali stobodovou hranici. Seniorky svým počtem sice vládnou nám seniorům, ale nejlepší výkon se podařil našemu seniorskému mlad'ochovi, šestasedmdesátiletému Jendovi Šnoblovi. Dokázal shodit 119 kuželek.

Většina našich senierek a seniorů propadla „francouzskému“ kouzlu halového pétanque. Je jasné, že na jaře, jak jen trošku vykoukne sluníčko, začínáme hrát venku s kovovými koulemi a nesměle si i opalujeme naše pobledlé, ale spokojené tváře. S prvními slunečními dny jsme také objevili kouzlo nordic walkingu. A nebyli bychom to my, řepští senioři, kdybychom nevymysleli český název této bohubilé aktivity – „Seniorská chůze s hůlkami“, prostě SCHSH. Při několikakilometrových výletech v okolí bydliště poznáváme nejen krásy Prahy, ale ještě si vylepšujeme fyzičku!

Řekněte mi lidičky, není tohle ten pravý klíč ke štěstí a pravé nefalšované spokojenosti českého seniora? Tyto aktivity vás navíc nic nestojí.

A tak: **Každému človíčkovi na světě přejí hlavně zdraví a hodně kousků takového životadárného štěstíčka, které potkalo Procházkovíc Pepička v Klubu seniorů Řepy!**

*Josef Procházka
t. č. Klub Seniorů Řepy, klub přátel
aktivního pohybu a rozumu*

Velmi úspěšná skupinka seniorů KSŘ z Prahy 17 – Řepy po vyhlášení literární soutěže ArtBotič. Uprostřed Pepa Procházka